

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 18/12/2023*

\*\*\*\*\*

## TỊNH KHÔNG PHÁP SỰ GIA NGÔN LỤC

### Phần 3

### Chương 12

### GIẢI ĐÁP HỌC PHẬT NGHI VẤN

### BÀI 15: CHỖN TU DƯỠNG

“Đạo tràng” chính là chốn tu dưỡng, lấy việc nghe giảng giải Kinh pháp làm cơ sở tu hành. Người nơi đây làm tất cả mọi việc trong bốn phận của mình với thân thì tự tại, tâm thì vắng bật phiền não vọng tưởng.

Hòa Thượng trích điều thứ nhất trong thanh quy của tổ Bách Trượng: “**Tùng Lâm lấy vô sự làm hưng vượng**”.

“Vô sự” không phải là không có việc gì. “Vô sự” chính là làm tất cả mọi việc mà trong tâm không hề vướng bận, là cảnh giới “*làm mà như không làm, không làm mà như làm*”.

Người tu học tại “Đạo tràng” “Vô sự” tức là vẫn thực hiện đầy đủ vai trò mà mình đảm nhiệm. Đó là vai làm Cha hay Mẹ, vai làm vợ hay chồng, vai làm con, vai làm bạn, làm hàng xóm, làm công dân của một quốc gia.

Bên cạnh đó, phải luôn quán sát mình đã tận trách nhiệm trong từng vai trò đó hay chưa? Và việc mình làm có ảnh hưởng đến quốc gia, phong tục làng xóm hay sự hòa thuận của gia đình hay không?

“Vô sự” mà vẫn thực hiện được lời dạy của Tổ Ấn Quang: “**Đốn luân tận phận**”- trọn hết bốn phận trong vai trò trách nhiệm của mình nhưng trong tâm lại không hề dính mắc.

Nhiều người hiểu không thấu “Vô sự” nên nghĩ tưởng là đến “Đạo tràng” chỉ niệm Phật là đủ, không cần tham gia bất kỳ việc gì.

“Tràng” là nơi chốn, “Đạo” là chuẩn mực trong hành nghi nên đâu phải không làm việc gì, người niệm Phật ngày ngày đều dưỡng thân, dưỡng tâm cho chính mình.

Họ làm tất cả mọi việc trong bốn phận trách nhiệm một cách thận trọng mau lẹ, gọn gàng nhưng không phải hấp tấp, đầu tắt mặt tối hay canh cánh trong lòng, hay ảo vọng rằng mọi việc không có mình thì không trôi chảy.

Đó chính là học người xưa, tuy nhiên, hiện nay chúng ta làm chưa tốt. Trong tâm vẫn âm thầm có sự mong cầu mà tâm mong cầu là dục vọng, khiến tâm thanh tịnh của mình bị nhiễm ô, không tương ứng với cõi Tịnh.

Nếu mỗi cá nhân đều làm tốt vai trò của mình, công việc đều đã đi vào guồng, vào quỹ đạo thì thực sự không có việc gì để làm. Chỉ vì có người làm không tốt nên mới có việc, mới có mong cầu.

Cho nên “*Vô sự*” là không có việc gì làm người khác phiền não, là làm tất cả mọi việc mà không dính mắc trong tâm. Chứ không phải “*Vô sự*” là không làm gì hết.

Hiểu sai về “*Vô sự*” sẽ khiến việc tu học đầy rẫy khổ đau, vẫn là không có chỗ nương về, nội tâm trống rỗng. Người như vậy vừa gặp phiền não, “*Tham Sân Si, Danh vọng Lợi dưỡng*” thì liền phiền não, “*Tham Sân Si, Danh vọng Lợi dưỡng*”

Hoặc họ sẽ rơi vào trạng thái của một kẻ tự đại “*Tự vĩ vi thị*”, cho mình là giỏi là biết. Chính điều đó, làm hư hại hình tượng của Phật pháp, của Thánh Hiền.

Nguyên nhân do đâu? Do vì các “*Đạo tràng*” – chốn tu hành không duy trì việc học tập, nghe Kinh, thính pháp. Hòa Thượng nói: “***Nơi chốn tu hành ngày xưa ngày ngày hai thời giảng Kinh, học tập. Mỗi thời là bốn tiếng***”.

Hành giả tu tập được nghe Phật và tổ sư giảng pháp tám giờ mỗi ngày, không có thời gian để vọng tưởng còn bây giờ thì thời gian vọng tưởng quá nhiều.

Người ngày nay cũng ngộ mà không ngộ Phật lý và giáo huấn của Thánh Hiền mà ngộ chuyện thế gian, làm sao để có được danh vọng lợi dưỡng.

Hòa Thượng khẳng định: “***Nếu mỗi ngày ta nghe miên mật giảng Kinh tám tiếng thì chính mình dần dần liền được minh bạch, liền được tường tận, liền được khai ngộ***”.

Nếu nghe qua một lần thì chưa cảm nhận được, nghe từ 10-30 lần sẽ có chút cảm giác. Nghe nhiều lần nữa, thì cảm giác đó mới thành ấn tượng. Tiếp tục được nhắc lại thì ấn tượng mới biến thành hành động.

Ví dụ Hòa Thượng nhắc: “***Nếu không mau thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền thì 10-20 năm tới, có nói cũng không ai nghe***”. Đây là câu Ngài nói đến nay đã 40 năm mà nhờ nghe nhiều lần nên thành ấn tượng trong chúng tôi.

Tương tự như vậy, để có thể hàng phục được phiền não trong nội tâm, không phải nghe từ một đến hai lần là làm được ngay, thậm chí từ 20-40 lần mà còn chưa chắc làm tốt.

Do đó, chốn tu hành hay “*Đạo tràng*” phải lấy việc nghe giảng Kinh pháp làm cơ sở tu dưỡng. Thông qua việc học tập và rèn luyện hằng ngày mà hành giả niệm Phật có thể thông suốt tường tận phép tắc và tạo được sự chuyển đổi thân tâm.

Bản thân chúng tôi, nếu không có 1400 ngày học tập Khai thị 1200 Đề tài của Hòa Thượng và Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục thì mọi khởi tâm đều là vọng tưởng tham cầu.

Suốt thời gian học tập miên mật đã giúp chúng tôi sớm phát hiện “*Tài Sắc Danh Thực Thùy, Tự tư tự lợi, Danh vọng lợi dưỡng, Tham Sân Si Mạn*” và không để chúng phát tác. Tuy vậy, những tập khí này chưa vắng bật hoàn toàn.

Hòa Thượng nhấn mạnh: “***Chốn tu hành hiện tại mà ta gọi là đạo tràng thì người người đều là nghĩ tưởng xằng bậy. Chốn tu hành như thế làm sao mà hòa thuận được!***”

Nghĩ tưởng xằng bậy chính là ngày ngày đều là vọng tưởng phiền não, thích hưởng thụ “*Năm dục Sáu trần, Tự tư tự lợi, Danh vọng Lợi dưỡng, Tham Sân Si Mạn*”.

Thế nên “*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn. Đau ốm rất họng cũng uổng công*”, đáng sanh tử thế nào vẫn sanh tử thế đó, đáng đọa lạc thế nào vẫn đọa lạc thế đó, thậm chí niệm Phật vẫn đọa địa ngục.

Hòa Thượng phân tích: “***Ta xây dựng chốn tu hành hay đạo tràng không khó. Vấn đề là có người chân thật tu hành hay không!***”

Có những nơi, người ta xưng là Đạo Tràng Vô Lượng Thọ tức là “*Đạo tràng*” thanh tịnh bình đẳng hay Tịnh Độ Sứ tức là sứ giả Tịnh Độ. Đây đều là nói lên trọng trách to lớn nhưng họ chỉ mượn danh, mạo nhận, nói cho oai.

Bồ Tát Chí Nhạo Kinh nói thời kỳ Mạt pháp, ma tử ma tôn dùng hết những mỹ từ của Phật pháp, nhưng lại không làm đúng như những mỹ từ ấy mô tả.

Có người hỏi chúng tôi đặt tên “*Đạo tràng*”, chúng tôi khuyên nên đề là “*Báo ân đường*” – ân Tổ quốc, Cha Mẹ, Thầy tổ và người thành toàn cho mình. Mình làm bất cứ việc gì đều quán sát ở các ân này.

Trong cuộc đời này tính đến ngày hôm nay mình đã nhận biết bao sự thành toàn của biết bao người từ hạt cơm, cọng rau vậy mình có mỗi niệm tri ân, báo ân không? Có trái lời giáo huấn của Phật, Thánh Hiền Cha Mẹ Thầy Cô không?

Cho nên, “*Đạo tràng*” theo đúng nghĩa là chốn có tu dưỡng thì mới có sự thay đổi, sửa đổi thân tâm. Nếu không có chuyển đổi thì nơi đó xem như chưa phải là nơi tu hành.

Ở Cư Sĩ Lâm, Xinh-ga-po, Hòa Thượng từng dành sáng 2 tiếng, chiều 2 tiếng giảng pháp. Thời gian còn lại là luân phiên niệm Phật. Hoặc kinh hành niệm Phật, hoặc tĩnh tọa hoặc lễ Phật niệm Phật để điều phục hôn trầm.

Cho nên sinh hoạt trong chốn tu dưỡng hay “*Đạo tràng*” là phải thường quán sát mình học Phật, học chuẩn mực Thánh Hiền thì mình đã áp dụng được đến đâu, có thật là việc tốt cần làm nên làm không công không đức hay không?

Quả thật, công đức còn không lưu tâm nói chi đến việc mong muốn cho người khác biết. Mọi sự mọi việc đều phải không dính mắc, đều “*Vô sự*” trong tâm chỉ dính mắc một câu A Di Đà Phật.

Hiện tại, việc này khó nhưng dần dà, việc dính mắc phải ít đi sẽ đạt được cảnh giới này. Cho đến ngày, không còn mong cầu thứ gì khác ngoài nguyện vãng sanh Thế Giới Tây Phương Cực Lạc.

Đến “*Đạo tràng*” mà vẫn tùy tiện phóng túng làm theo tập khí phiền não thì con đường sinh tử khó tránh khỏi vào ba đường ác. Hòa Thượng sách tấn chúng ta rằng: Mọi thứ có thể là giả, nhưng cái đưa mình đi đọa lạc lại là thật.

Đến “*Đạo tràng*” để được nghe giảng Kinh pháp, từ đó thay đổi tập khí phiền não của mình chứ không xúm nhau mà nghĩ tưởng xăng bậy thì không thể hòa thuận, tâm không thể thanh tịnh càng không tương ưng cõi Tịnh./.

\*\*\*\*\*

***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*